

РЕШЕНИЕ

№ 26010

гр. София, 31.07.2025 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 18 състав, в
публично заседание на 16.04.2025 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Златка Илиева

при участието на секретаря Росица Б Стоева и при участието на прокурора Стела Спасова, като разгледа дело номер **3383** по описа за **2024** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 203-чл. 207 от Административно - процесуалния кодекс във връзка с чл. 1, ал. 1 от Закона за отговорността на държавата и общините за вреди (ЗОДОВ).

Образувано е по искова молба на К. Й. Й., чрез адв. П., срещу Министерство на вътрешните работи /МВР/ С., с която се претендира обезщетение в размер на 20000 лв. за неимуществени вреди, вследствие на отменена, с влязъл в сила съдебен акт, Заповед № 8121к-13760/13.11.2019г. на Министъра на вътрешните работи, с която му е наложено дисциплинарно наказание "уволнение" и е прекратено служебното му правоотношение с МВР. Сумата се претендира ведно със законната лихва, считано от датата на влизане в сила на Решение № 130/18.06.2020г. на Административен съд Кюстендил, постановено по адм.дело № 575/2019г., с което заповедта е отменена, до окончателното изплащане.

В исковата молба се твърди, че ищецът работел като полицейски инспектор V ст. при ОД МВР С., когато със заповед № 8121к-13760/13.11.2019г. на министъра на вътрешните работи, му е наложено дисциплинарно наказание "уволнение" и е прекратено служебното му правоотношение с МВР. Същият обжалвал заповедта пред АС Кюстендил. С Решение № 130/18.06.2020г. по адм.дело № 575/2019г. административният акт е отменен и уволнението е признато за незаконно. Посочва се, че почти през цялата 2019г. срещу ищеца е водено дисциплинарното производство, което го смазало психически. Изпитвал силен срам, т.к. дисциплинарното дело станало достояние на широк кръг от негови близки, приятели и познати от родния му град, които до този момент имали силно положително мнение, като добър и всеотдаен служител. Градената му кариера с отлични резултати, била съсипана за по-малко от година. Впоследствие, след отмяната на

заповедта за налагане на дисциплинарно наказание "уволнение", ищецът бил възстановен на длъжност, която фактически се изпълнявала на около 100 км от дома му, водещо до значителни разходи и загуба на време. Това довело и до липса на свободно такова за прекарване със семейството, което обтегнало отношенията в него, появили се скандали, липсващи до този момент. Иска се присъждане на разноски.

В съдебно заседание, ищецът се представлява от адв.Й., който поддържа изцяло предявения иск. Допълнителни доводи излага в писмена защита.

Ответникът Министерство на вътрешните работи, се представлява от юрк. С.Б., която поддържа отговора на исковата молба. Оспорва иска както по основание, така и по размер. Прави възражение за прекомерност на адвокатския хонорар.

Представителят на Софийска градска прокуратура, прокурор С., изразява становище за частична основателност на исковата претенция.

Административен съд София град, като взе предвид изложените от страните становища и извърши съвкупна преценка на доказателствата, намира за установено следното от фактическа страна:

Видно от приложените по делото писмени доказателства, след проведено дисциплинарно производство, със Заповед № 8121К-13760 от 13.11.2019г. на министъра на вътрешните работи, на ищеца е наложено най- тежкото дисциплинарно наказание-уволнение, на основание 194, ал. 2 т. 1, пр.1, чл. 197, ал. 1 т. 6, чл. 204, ал. 1 т.6, от ЗМВР. С решение № 130/18.06.2020г. по адм.дело № 575/2019г. по описа на Административен съд Кюстендил, влязло в законна сила на 09.07.2020г., същата е отменена. Със Заповед № 517з-3679/20.07.2020г. на Директор на СДВР и в изпълнение на решението на АС Кюстендил, Й. е преназначен на изпълнителска длъжност полицейски инспектор V степен в група „Охранителна полиция“ на Районно управление – К. при ОДМВР-С.. В хода на настоящото производство са изслушани показанията на свидетелите В. А. К. и И. Й. Й.. От показанията на св. К.- втори братовчед и бивш колега на ищеца, се установява, че ищецът след уволнението е спрял да тренира, отслабнал е над 20 кг., имал е проблеми със здравето, както и финансови такива. Свидетелят Й.- брат на ищеца, сочи, че знае за уволнението му и че проверката се е проточила дълго време, през което последният бил силно изнервен. Горното наложило лечение при психиатър в продължение на повече от година. Ищецът отслабнал, появили се проблеми и в семейството, поради липса на финансови средства. И двамата свидетели сочат, че след възстановяването му на работа, на ищеца са възлагани задачи, които не отговарят на длъжността му и предполагат по-ниска степен на доверие от страна на прекия административен ръководител.

Съдът кредитира с доверие показанията на свидетелите като логични, непротиворечиви и последователни. В хода на съдебното дирене не се установиха доказателства, които да обосноват извод за недостоверност на същите, независимо от обстоятелството, че К. и Й. са близки на ищеца. В тази връзка съдът съобрази, че именно когато става въпрос за морални страдания, житейски логично е именно най-близките да имат непосредствени и конкретни впечатления от състоянието на увредения. Самият факт, че съгласно трайната съдебна практика настъпването на неимуществени вреди се доказва именно и основно чрез свидетелски показания, указва на необходимостта установяването на твърдените негативни преживявания да се извършва именно чрез разпит на съответните свидетели, които да познават ищеца отблизо, т. е. да са лица от близкото му обкръжение и да са били свидетели на емоционалното отражение на прекратяването на служебните му правоотношения върху начина му на живот. Ето защо, техните показания не могат да бъдат изключени априори, като ненадеждни.

Видно от мотивите на процесната заповед, за времето, докато е бил на служба, ищецът е наказван

веднъж и награждаван единадесет пъти.

При така установената фактическа обстановка съдът приема от правна страна следното:

Предявеният иск е процесуално допустим - претендира се обезщетяване на неимуществени вреди, за които се твърди, че са настъпили в резултат на обявена за незаконосъобразна заповед, с която на ищеца е наложено дисциплинарно наказание "уволнение".

Съобразно разпоредбата на чл. 205 от АПК, искът е предявен срещу юридическото лице, представлявано от органа, от чийто незаконосъобразни действия се твърди, че са причинени вредите - Министерството на вътрешните работи.

Съгласно тълкувателно решение № 4 от 06.11.2023 г. по тълк. дело № 2/2021 г. на Върховният административен съд на Република България - ОСС от I и II колегии на ВАС, разпоредбата на чл. 1, ал. 1 ЗОДОВ е приложима за обезщетение за неимуществени вреди от отменена като незаконосъобразна заповед за прекратяване на служебно правоотношение, когато специален закон предвижда право на обезщетение в размер на получаваните възнаграждения.

Според разпоредбата на чл. 1, ал. 1 от ЗОДОВ държавата и общините отговарят за вредите, причинени на граждани и юридически лица от незаконосъобразни актове, действия или бездействия на техни органи и длъжностни лица при или по повод изпълнение на административна дейност. За да възникне отговорност за дейност на ответника, предвидена в чл. 1, ал. 1 от ЗОДОВ, следва да са налице трите елемента от правопораждащия я фактически състав: 1. незаконосъобразен акт, отменен по съответния ред, действие или бездействие при или по повод изпълнение на административна дейност; 2. имуществени или неимуществени вреди и 3. пряка причинна връзка между вредите и незаконосъобразното действие или бездействие. Отговорността е безвиновна - съгласно чл. 4 от ЗОДОВ държавата дължи обезщетение за всички имуществени и неимуществени вреди, които са пряка и непосредствена последица от увреждането, независимо от това дали са причинени виновно от длъжностното лице. С аргумент от чл. 144 от АПК вр. чл. 154, ал. 1 от ГПК, в тежест на ищеца е да проведе пълно и главно доказване на всички елементи от фактическия състав на предявения от него иск, а на съда - да приеме за ненастъпили тези правни последици, чийто юридически факт е останал недоказан. Липсата на който и да е от елементите на фактическия състав на предявения иск обуславя неговата неоснователност. Правото на обезщетение възниква за вредите, които са пряка и непосредствена последица от увреждането - чл. 4 от ЗОДОВ. Преки са вредите, които се намират в причинна връзка с противоправното поведение, а непосредствени - следващите по време и място неправомерния резултат.

Безспорно по делото се установяват и трите елемента от правопораждащия отговорността на ответника състав-налице е незаконосъобразна заповед на министъра на вътрешните работи, която е отменена по съответния ред, налице са настъпили неимуществени вреди- негативни преживявания у ищеца, в резултат на оставането му без работа, които се установяват от събраните гласни доказателства. Ищецът се е затворил в себе си, отслабнал е, наложило се е посещение при специалист-психиатър, появили се проблеми в семейството му. Безспорно е бил засегнат и професионалният му авторитет, които вреди имат неимуществен характер и подлежат на репарирание. Доказаха се по делото настъпили и здравословни проблеми, тъй като е представена медицинска документация за релевантния период, от която е видно, че ищецът е провеждал психиатрично лечение. Що се касае до приложените амбулаторни листи, от които се установява, че ищецът е страдал и от други заболявания, съдът намира, че в хода на съдебното дирене не се доказва по безспорен и категоричен начин, последните да са се проявили или обострили след процесното уволнение.

За определяне на размера на дължимото обезщетение, следва в съответствие на разпоредбата на

чл. 52 от ЗЗД да бъдат съобразени характера, степента, интензитета на увреждане и продължителността на претърпените болки и страдания. При преценка продължителността на страданието, съдът счита, че следва да вземе предвид и периода на провеждане на дисциплинарното производство, доколкото издаването на отменения незаконосъобразен акт е финализиращ такъв на цялата процедура по налагане на наказание. В тази връзка съобрази последователната практика на ВАС, в това число и посочената от ищеца – Решения по адм.д. №10605/21г, адм.д.№11744/17г. Безспорно по време на дисциплинарното производство – от образуването му през м.декември 2018г., до отмяната на процесната заповед - 09.07.2020г., ищецът е имал силно негативни преживявания, свързани с чувство на несигурност, тревожност и усещане за накърнен професионален авторитет. Именно по това време последният е потърсил психиатрична помощ, намалил е необичайно теглото си, преустановил спортните си занимания, изолирал се от близки и колеги. Преживените отрицателни емоции и стрес не са отшумели напълно и след възстановяването на ищеца на работа, тъй като се е наложило същият да заеме друга длъжност и фактически да изпълнява задължения за по-ниска такава. Това при всички случаи е допринесло за запазване на усещането за ненужност, отсъствие на професионално доверие и изолация.

Що се касае до възражението на ответника, че част от негативните преживявания на ищеца се дължат на образуването срещу него наказателно производство и осъждането му извършено престъпление, поради което претендираните вреди не могат да бъдат диференцирани, съдът намира същото за неоснователно. Това е така, тъй като видно от приложените по делото доказателства – определение за одобряване на споразумение по НОХД 448/2021г. на ОС Кюстендил, деянието за което е осъден ищецът, е извършено значително по-късно след образуване и приключване на дисциплинарното производство и близо година след отмяната на процесната заповед.

Съдът, като отчита причинените на ищеца неимуществени вреди по вид, степен и интензитет, както и срока през който същите са търпени – от м.декември 2018г. до отмяната на процесната заповед - 09.07.2020г., намира, че присъждането на сума в размер на 2000 лв обезщетение за неимуществени вреди, би отговаряло най-пълно на изискванията на понятието "по справедливост" по смисъла на чл. 52 ЗЗД. В тази връзка, съдът съобрази и съдебната практика по аналогични случаи / напр. Р. № 1969/ 27.02.2025 г. по адм.д.№ 8401/2024г. на ВАС/. За разликата от 2000 лв. до пълния предявен размер от 20 000 лв., искът се явява недоказан по размер и следва да бъде отхвърлен, като такъв.

С оглед частичната основателност на главния иск, основателен се явява и акцесорният иск за законната лихва върху тази сума. Върху определената сума като обезщетение за неимуществени вреди се дължи законната лихва /чл. 86, ал. 1 от ЗЗД/ от деня, в който вземането за обезщетение за вреди става изискуемо. Това е моментът на влизане в сила на решението, с което се отменя незаконния административен акт /Тълкувателно решение № 3 от 22.04.2004 г. на ВКС по тълк. гр. д. № 3/2004 г., ОСГК, т.4/, като длъжникът се смята в забава и без покана /чл. 84, ал.1 от ЗЗД/. В случая се дължи законна лихва за забава върху сумата от 2000 лева, представляваща обезщетение за нематериални вреди, за периода от 09.07.2020г. до датата на окончателното плащане на задължението.

При този изход на спора, разноски се следват на страните по съразмерност.

Ищецът претендира 3110 лв. разноски, от които 3100 лв.- заплатено адвокатско възнаграждение и 10 лв. – ДТ.

Съгласно разпоредбата на чл.7 ал.2 т.3 от Наредбата за възнагражденията за адвокатската работа, минималният размер на адвокатското възнаграждение възлиза на 2100 лева.

При преценка на възражението на ответника за прекомерност на адвокатското възнаграждение, съдът съобрази фактическата и правна сложност на правния спор, която определя като невисока. Съдът взе предвид и проявената процесуална активност от страната. Представителят на ищеца е изготвил в хода на производството няколко писмени становища, ангажирал е писмени и гласни доказателства, представил е писмена защита, участвал е в пет съдебни заседания. Ето защо, съдът намира, че завишаване на минималния адвокатски хонорар с една трета не е прекомерно. Последното държи сметка и за специфичните отношения на доверие между клиент и адвокат, които също подлежат на оценяване.

С оглед изложеното и изхода на правния спор, ответникът следва да бъде осъден да заплати сумата 310 лв. адв. хонорар по съразмерност, съобразно уважената част от иска /1/10 част от исковата претенция/, както и сумата за ДТ в размер на 10 лв.

На ответника се дължат, съгл. чл. 10, ал. 4 от ЗОДОВ също разноски. Съобразно чл. 24 от Наредбата за правната помощ са дължими 100 лева, от които, по съразмерност му, в тежест на ищеца следва да се възложат 90 лева.

Така мотивиран и на основание чл. 203 и следващите от АПК, Административен съд София град, първо отделение 18 състав

Р Е Ш И:

ОСЪЖДА Министерство на вътрешните работи С., да заплати на К. Й. Й., ЕГН [ЕГН] сумата от 2000 /две хиляди/ лева представляваща обезщетение за причинени неимуществени вреди, ведно със законната лихва върху нея, считано от 09.07.2020г. до окончателното ѝ изплащане, като ОТХВЪРЛЯ иска над 2000 лева, до предявения размер от 20 000 лв. като недоказан.

ОСЪЖДА Министерство на вътрешните работи С., да заплати на К. Й. Й., ЕГН [ЕГН] сумата от 320 /триста и двадесет/ лева, представляваща разноски по делото.

ОСЪЖДА К. Й. Й., ЕГН [ЕГН] да заплати на на Министерство на вътрешните работи С. сумата от 90 /деветдесет/ лева юрисконсултско възнаграждение.

Решението подлежи на обжалване с касационна жалба в 14-дневен срок от съобщението му пред Върховен административен съд на Република България.

СЪДИЯ: